

Sygn. akt X K 1162/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Julita Hartuna

Protokolant: Jakub Zank

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. na rozprawie sprawy

T. D. (D.), syna P. i T. z domu M., urodzonego (...) w T.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 27 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 615/13, za czyny: (i) ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w nocy z 26 na 27 czerwca 2013 roku i w nocy z 25 na 26 czerwca 2013 roku, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, (ii) z art. 280 § 1 kk popełniony w nocy z 26 na 27 czerwca 2013 rok, za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ((...)) ciąg przestępstw z art. 279§ 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od 14 do 16 czerwca 2013 rok, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, na mocy art. 85 kk, art. 86 kk, art. 91 kk wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; kara została wykonana w całości dnia 17.12.2016 roku;

2. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 14 lipca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 3/15, za czyn (i) z art. 281 kk, popełniony w dniu 30 czerwca 2014 r. za który wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, (ii) z art. 280 § 1 kk i in., popełniony w nocy z 30 czerwca 2014 r. na 1 lipca 2014 r. za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 85 kk i in. wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara nie została wykonana;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 367/17, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 23 stycznia 2017 roku, za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda; kara nie została wykonana;

I. na mocy art. 568a § 1 pkt 2 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 i 4 kk łączy karę i karę łączną pozbawienia wolności prawomocnie orzeczone wyrokami:

a) Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 14 lipca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt **VI K 3/15**,

b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt **X K 367/17**

i w ich miejsce wymierza skazanemu **T. D.** karę łączną 4 (czterech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

III. na mocy art. 576 § 1 kpk a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach podlegających połączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 577 kpk zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu, w szczególności okres od dnia 4 lipca 2014 r. do dnia 6 października 2014 r.;

V. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. D. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) tytułem kosztów obrony świadczonej na rzecz skazanego z urzędu, w tym 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych 60/100) tytułem podatku VAT;

VI. na mocy art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt X K 1162/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. D. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 27 czerwca 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 615/13, za czyny: (i) ciąg przestępstw z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w nocy z 26 na 27 czerwca 2013 roku i w nocy z 25 na 26 czerwca 2013 roku, za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności, (ii) z art. 280 § 1 kk popełniony w nocy z 26 na 27 czerwca 2013 rok, za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, ((...)) ciąg przestępstw z art. 279§ 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w okresie od 14 do 16 czerwca 2013 rok, za który wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, na mocy art. 85 kk, art. 86 kk, art. 91 kk wymierzono mu karę łączną 3 lat pozbawienia wolności; kara została wykonana w całości dnia 17.12.2016 roku;

2. Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 14 lipca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 3/15, za czyn (i) z art. 281 kk, popełniony w dniu 30 czerwca 2014 r. za który wymierzono mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, (ii) z art. 280 § 1 kk i in., popełniony w nocy z 30 czerwca 2014 r. na 1 lipca 2014 r. za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 85 kk i in. wymierzono mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności; kara nie została wykonana;

3. Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 367/17, za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 23 stycznia 2017 roku, za który wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 zł każda; kara nie została wykonana;

dowody: dane o karalności k. 39-41, 48-50; wykaz wykonanych kar k. 51-52; odpis orzeczenia k. 7-7v.; orzeczenia w sprawach karnych k. 62-65 akt. X K 367/17.

Zachowanie T. D. w warunkach izolacji penitencjarnej kształtuje się negatywnie – w/w był dziesięciokrotnie karany dyscyplinarnie (w tym czterokrotnie umieszczeniem w celi izolacyjnej) m.in. za udział w bójce i pobiciu, wulgarne zachowanie, zniszczenie mienia oraz wykonanie tatuażu. Nie był przy tym nagradzany regulaminowo. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie wykazując zainteresowania zmianą systemu odbywania kary na system programowego oddziaływania. Wobec nagannego zachowania T. D. nie został on również zatrudniony w jednostce penitencjarnej, nie dawał bowiem gwarancji poprawnego wypełnienia powierzonych mu obowiązków. Skazany deklaruje bezkrytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego trybu życia.

dowód: opinia o skazanym k. 52

Na wolności T. D. mieszkał z konkubiną, również karaną sędownie. Posiadał negatywną opinię w środowisku lokalnym, związaną z nadużywaniem przez niego alkoholu i zakłócaniem spokoju.

dowód: wywiad kuratora k. 15

Sąd zważył co następuje:

Na początku rozważań prawnych należy zauważyć, że od dnia 1 lipca 2015 roku ustawodawca gruntownie przebudował model orzekania w przedmiocie wyroku łącznego i kar łącznych, konstruując również przepisy intertemporalne, które wskazują jakie przepisy stosować po dacie 1 lipca 2015 roku w związku z wejściem w życie w dniu 1 lipca 2015 roku przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych. I tak, norma art. 19 ust 1 wyżej wymienionej ustawy stanowi, że przepisów rozdziału IX kodeksu karnego, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie T. D. został skazany m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Inowrocławiu w sprawie o sygn. akt VI K 3/15, który został wydany w dniu 14 lipca 2016 roku oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie o sygn. akt X K 367/17 z dnia 27 października 2017 roku. Oba orzeczenia zapadły zatem po wejściu w życie znowelizowanych przepisów rozdziału IX ustawy – Kodeks karny. Tym samym, w przedmiotowej sprawie zachodziła możliwość orzekania wobec skazanego co do kary łącznej w oparciu o nowe przepisy rozdziału IX ustawy – Kodeks karny.

Sąd zważył dalej, że postępowanie o wydanie wyroku łącznego ma na celu urzeczywistnienie zasady łączenia jednostkowych kar podlegających łączeniu, a wymierzonych prawomocnymi wyrokami w różnych postępowaniach. Przesłanki dopuszczalności łączenia kar jednostkowych, także w wyroku łącznym, wskazuje art. 85 kk. Zgodnie z art. 85 § 1 i 2 kk w obecnym brzmieniu, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną (§1). Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

W niniejszej sprawie przesłanki warunkujące możliwość wydanie wyroku łącznego i orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, zachodzą zatem w stosunku do następujących wyroków:

- a) Sądu Rejonowego w Inowrocławiu z dnia 14 lipca 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 3/15,
- b) Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 27 października 2017 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X K 367/17.

W tych przypadkach T. D. wymierzono karę jednostkową pozbawienia wolności oraz karę łączną pozbawienia wolności, które można ze sobą połączyć. Nadto, żadna z tych kar w dniu wyrokowania, tj. w dniu 11 kwietnia 2018 roku, nie została jeszcze w całości wykonana. Natomiast Sąd nie miał możliwości połączenia kary wymierzonej skazanemu w sprawie o sygn. akt VI K 615/13, albowiem w dacie wyrokowania została ona w całości wykonana (z dniem 17 grudnia 2016 roku).

Rozważając kwestię wysokości kary łącznej pozbawienia wolności, jaka winna zostać orzeczona względem T. D. w miejsce kar objętych wyżej wymienionymi wyrokami podlegającymi łączeniu Sąd miał na względzie treść art. 86 § 1 kk. Z przepisu tego wynika, że Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (ewentualnie - kar łącznych, podlegających łączeniu, vide art. 86 § 4 kk) do ich sumy, nie przekraczając jednak w odniesieniu do kary pozbawienia wolności – 20 lat. Co do zasady zatem, kara łączna pozbawienia wolności w tym wypadku powinna mieścić się w granicach do 3 lat i 6 miesięcy do 4 lat i 4 miesięcy.

Nadmienić należy, że wymierzając karę łączną Sąd nie rozważa ponownie kwestii społecznej szkodliwości czynów, za które zostały orzeczone kary jednostkowe, ani też stopnia zawinienia przy popełnieniu wyżej wymienionych czynów. W doktrynie prawa karnego podkreślano dotąd, że przy wymiarze kary łącznej decydujące znaczenie ma

względ na prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej (M. Szewczyk, Kara łączna w polskim prawie karnym, Kraków 1981, s. 78). Zastosowanie właściwej zasady łączenia kar (absorpcji, kumulacji, asperacji) w głównej mierze zależy od związku podmiotowego i przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się czynami. W aspekcie przedmiotowym związek realnie zbiegających się przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, tj. bliskość czasowa ich popełnienia (największa, gdy przestępstwa popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), tożsamość osób pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra prawne, tym większa przedmiotowa bliskość przestępstw), sposób działania sprawcy. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywów bądź pobudki kierujące sprawcą, rodzaj i formę jego zawinienia. Im ściślejszy związek podmiotowy i przedmiotowy pomiędzy zbiegającymi się czynami, tym bardziej zasadne jest zastosowanie zasady absorpcji. (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 marca 1981 r. VI KZP 5/81, OSNPG 1981, z. 5, poz. 43 oraz uchwałę w składzie 7 sędziów z dnia 25 lutego 2005 roku, I KZP 36/04, OSNKW 2005, Nr 2, poz. 13). Dodany nowelizacją obowiązującą od 1 lipca 2015 roku przepis art. 85a kk wprost wskazuje zaś, że orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd doszedł do przekonania, iż wymiar kary łącznej za pozostające w zbiegu przestępstwa w tym wypadku winien zostać ukształtowany na zasadzie pełnej kumulacji. W tam zakresie znaczenie miał fakt, iż do ich popełnienia doszło w znacznych odstępach czasu. Co więcej, choć godziły one częściowo w tożsame dobro prawne chronione - mienie, to jedno z nich było nadto przestępstwem przeciwko życiu i zdrowiu, popełnione zostały w kompletnie różny sposób, przy wykorzystaniu odmiennych sposobności i na szkodę różnych osób.

Ponadto, wpływ na wymiar kary miała opinia z Aresztu Śledczego w B., która w oczywisty sposób wskazuje na konieczność kontynuowania względem skazanego procesu resocjalizacji, wobec kształtującej się wciąż negatywnie prognozy penitencjarnej względem niego. T. D. dotychczas nie podjął refleksji nad swoim zachowaniem i nie przejawia absolutnie żadnej woli zmiany swojego postępowania w przyszłości. W konsekwencji Sąd uznał, iż skrócenie w najmniejszym choćby stopniu okresu jego osadzenia poprzez zastosowanie przy łączeniu orzeczonych względem niego kar zasady asperacji wywoła negatywny skutek w sferze prewencji szczególnej.

Sąd, w dalszej części orzeczenia, na podstawie art. 572 kpk umorzył postępowanie w pozostałym zakresie, tj. co do rozstrzygnięć nie podlegających łączeniu. W kolejnym punkcie wyroku na podstawie art. 576 § 1 kpk a contrario pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punkcie I wyroku łącznego Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

W pkt IV wyroku Sąd, w oparciu o treść art. 577 kpk, zaliczył skazanemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku łącznej kary pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczone skazanemu w sprawach podlegających łączeniu oraz okresy odbytych kar w sprawach podlegających łączeniu, w szczególności okres od 04 lipca 2014 roku do 06 października 2014 roku.

W dalszej kolejności Sąd rozstrzygnął o kosztach obrony świadczonej przez adw. A. D. z urzędu na rzecz skazanego przyznając obrońcy kwotę 147,60 zł tytułem kosztów obrony, w tym 27,60 zł tytułem podatku VAT. Orzekając w tym względzie Sąd miał na uwadze unormowania zawarte w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714), w szczególności § 4 ust. 1, 2 i 3, § 17 ust. 5 wskazanego Rozporządzenia.

Sąd na mocy art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 1983, poz. 49/223 ze zm.) zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie, a wydatkami tego postępowania obciążył Skarb Państwa. Sąd miał na uwadze okoliczność, że skazany pozostaje w izolacji penitencjarnej, zatem jego obecne możliwości zarobkowe są znacznie ograniczone.

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy zgodnie z wnioskiem,
- 3) przedłożyć za 14 dni lub do uprawomocnienia.

G., dnia 20.04.2018 roku

.